

TEŠITEĽ

Katolícky časopis farnosti Žehra s filiálkami Granč-Petrovce, Beharovce, Hodkovce

Rok 2019 Ročník 9 Číslo 17

Boh sa stáva človekom ...
(strana 3)

Miesto Ježišovho narodenia
(strana 6)

Rozhovor s PaedDr. Michalom Pitoniakom
(strana 8)

Vianočné záveje...

Pred pár rokmi som netradične zašiel pred Vianocami do Krakova na povestné „predvianočné trhy“. Stánky boli preplnené ozdobami, keramikou, perníkmi, sladkosťami, vianočnými ozdobami... Jednoducho, bolo tam všetko, čo na taký trh patrí. Atmosféru dotvárali vystúpenia rôznych spevákov a hudobníkov. Všetko bolo skvelé, avšak malo to jednu malú chybičku, za ktorú však nik nemohol! Príjemné slnečné počasie pripomínalo skôr jar než blížiac sa Vianoce! Starší ľudia radi spomínajú, ako bolo na Vianoce. Hovoria o treskúcich zimách, o metrovom snehu a veľkých závejoch. Cesta do kostola bola v tých časoch namáhavá, ale zaiste aj romantická a radostná. Dnes už nemáme ani silné mrazy, ani veľa snehu a keď sa objavia nejaké záveje, odstráni ich technika.

Súčasná moderná doba spôsobila, že sa k Vianociam musíme prebrodiť cez ešte väčšie záveje než ako mali naši predkovia. Tieto záveje nám nikto neodhrnie. Sú to záveje, ktoré zakrývajú zmysel Vianoc. V moderných Vianociach je často Boh neprítomný a na Krista sa zabúda.

Prvý takýto závej, ktorý zakrýva zmysel Vianoc, by sme mohli nazvať „predvianočný zhon“. Pre mnohých ľudí našej doby sú na sviatkoch najdôležitejšie darčeky, koláče a stoly plné kadejakých dobrôt. Bez toho by si Vianoce nevedeli ani predstaviť. Hlavný odkaz Via-

noc je až druhoradý. Je to veľmi silný závej, ktorý nedovolí naplno spoznať a prežiť udalosť Ježišovho narodenia.

Druhý závej by sme mohli nazvať „vianočné umenie“. Niežeby sme v tejto chvíli nemali obdivovať krásu vianočných betlehemov alebo nežnosť vianočných kolied. Veď je v nich vyjadrený náš prejav viery a lásky k Ježišovi. Všetka vianočná výzdoba a celá sviatočná atmosféra má byť len prostriedkom k tomu, aby sme si živšie pripomenuli udalosti príchodu Mesiáša. Tešiť sa len z množstva farebných svetielok, krásnej výzdoby a melodic-kých kolied, je málo. To by sme ostali len na polceste k tým „skutočným jaslám“!

Je ešte veľa iných závejov, ktoré zakrývajú cesty vedúce k pravému zmyslu Vianoc. Pýtajme sa: „Čo robiť, aby sme dokázali odstrániť tieto záveje?“ Pomôcť nám môžu pastieri v Betleheme. Keď anjeli od nich

odišli, povedali si: „Podme teda do Betlehema a pozrieme, čo sa to stalo, ako nám oznámil Pán“. Pastieri sa nezastavovali na polceste. Prišli rovno na miesto, kde našli Máriu a Jozefa i dieťa uložené v jaslách. Aj dnes záleží na tom slove „podme“. Nezastavujme sa len pri vianočnom stromčeku, darčekom, prestretom stole, vianočných piesňach... Podme aj my rýchlo do Betlehema. Nájdime Máriu a Jozefa a obdivujme ich lásku k Ježišovi. A predovšetkým nájdime Ježiša a povedzme mu: „Ďakujem ti, že si sa pre mňa narodil. Ďakujem ti, že si ma prišiel zachrániť. Nedovoľ, aby kadejaké záveje zatienili tvoje narodenie!“

Prajem všetkým krásne a požehnané vianočné sviatky!

Luboš Šípš

Boh sa stáva človekom....

A dventné obdobie pomaly končí svoj beh a Vianoce nám už pomaly, ale isto, deň čo deň viac a viac klopú na dvere. Intenzitu vône blížiacich sa sviatkov znásobuje i vianočná výzdoba, ozdobené stromčeky, ľudia v obchodoch, domáce upratovanie, pečenie, príprava do tých najmenších detailov. Každý sa chce čo najdôkladnejšie pripraviť na sviatočné okamihy, ktoré aj napriek tomu, že sa každoročne opakujú, vždy prinášajú so sebou neopakovateľné čaro a atmosféru, pri ktorej si i tie najtvrdšie a najchladnejšie srdcia dokážu cez odpustenie nájsť cestu k sebe. Tajomná vianočná noc prináša krásne posolstvo, v ktorom Boh dáva človeku svoj najvzácnejší dar – dar svojho Syna. Boh sa stáva človekom, aby sa človek mohol stať Božím dieťaťom. Neodrádza ho ani bieda tohto sveta, chlad a chudoba maštale, tvrdosť ľudského srdca či odmietnutie človeka. Láska sa vkladá do jasiel v malom bezbrannom dieťati, aby ubolený svet i každý človek mohol v tvári Jezuliatka hľadiť na tvár večného Boha. V jeho očiach sa zračí tajomstvo večnosti, v jeho rukách túžba po objatí každého človeka, v jeho nohách odhodlanie zísť na každé miesto Zeme a zanieŕ tam posolstvo radosnej zvesti o vykúpení. Stačí len otvoriť svoje ubolené a zranené srdce, pokľaknúť pred mystériom Boha a v pokore prijať Ježiša za svojho sprievodcu životom na ceste k večnosti. Tu sa začína najdôležitejšia udalosť v dejinách sveta i dejinách spásy každého človeka. Aký postoj zaujmeš pri betleheme-

ských jasiach? Ježiš ti s láskou kladie tú istú otázku, akú neskôr položil svojim apoštolom: „Za koho ma pokladajú ľudia? Za koho ma pokladáš ty sám?“ Preto by sa zároveň bolo vhodné opýtať samých seba: „Kto a čím bude pre mňa a pre teba Ježiš počas týchto Vianoc?“ Bude iba milým doplnkom vianočného stromčeka, Štedrej večere, koľied či bezduchým dôvodom návštevy polnočnej svätej omše kvôli príjemnej atmosfére? Alebo bude Ježiš akási rozprávková bytosť či hračka, s ktorou sa je milé pohrať počas dvoch týždňov a potom ho zahodiť do tmavého kúta, aby sme ho mohli použiť v prípade potreby? Bude folklórnym zvykom pre vylepšenie vlastného imidžu alebo Emanuelom – (Bohom s nami), s ktorým začneme putovať každodenne v radoostiach i bolestiach života až do posledného výdychu? Uvedomujeme si, že dôvodom Vianoc nie je zima, stromček ani darčeky či vymyslený rozprávkový Santa Claus alebo dedo Mráz, roznášajúci v záprahu sobov do komínov darčeky, ale narodený Mesiáš a Vykupiteľ? Hoci odpovedí je mnoho, iba jedna jediná je správna a tou je Ježiš, Pán Pánov a Kráľ Kráľov..... (Pov. Zj 19, 11–12.16)

Vianoce vždy boli, sú a zostanú slávením vtelenia sa Boha, ktorý sa pre našu spásu stal človekom, a teda slávením narodenín Ježiša Krista. Prvé Vianoce boli chudobné, skromné, chladné a najprv darované ľuďom, ktorí dokázali vnímať nielen očami, ale hlavne srdcom. Ježiš sa i počas slávania svojich tohtoročných narodenín chce narodiť do tvojho srdca, domu, vzťahov. Stačí len uveriť a prijať veľkosť tajomstva spásy človeka a viery vo večný život v Božom kráľovstve.

Tvoja večnosť sa začína už teraz, počas týchto Vianoc. Stačí len povedať Jezuliatku svoje áno a vložiť svoje srdce a ruky s dôverou do jeho Božského srdca i rúk, pretože tie najkrajšie Vianoce sa odohrávajú bez veľkých pompezností, okázalostí, hluku a virvaru tohto sveta. Ak ich chceš prežiť, dovoľ sa Ježišovi narodiť v biede svojej ľudskosti, v chudobe svojich hriechov, v tme a chlade svojho srdca. A uvidíš tie najväčšie zázraky – zázrak premeny ľudského srdca, do ktorého Panna Mária vkladá s láskou a dôverou svojho Syna.

Prajem a vyprosujem vám a vašim drahým sviatky Narodenia Pána bohaté nie na prestreté stoly, výzdobu alebo množstvo darčiekov. Nech sú hlavne skutočnými sviatkami precítienia Božej blízkosti i úprimného a pravdivého zblíženia sa s ľuďmi okolo vás bez akejkoľvek zištnosti, v ochotnom darovaní sa.

Marcel Kočíš

Roráty

Starší ľudia by si určite s nostalgickým povzdychom spomenuli na svoje detstvo a Advent. Rorátna svätá omša v skorých ranných hodinách mala svoje čaro. A ako je to dnes?

Na Vianoce sa dá pripravovať rôznymi spôsobmi. Upratovaním, pečením, návštevou vianočných trhov, vareným vínom, koláčmi... alebo aj duchovne. Napríklad rorátmi – adventnými svätými omšami pri sviečkach v skorých ranných hodinách.

Aký to je paradox, že my, kresťania, máme vstávať tak nekresťansky skoro, aby sme išli na omšu, keď by sme sa mohli radšej vyspať a ísť na niektorú z omší večer! No adventný čas je časom očakávania a naše očakávanie by malo byť aktívne. Naše srdce túži po Bohu a my musíme mať odva-

hu pripraviť cestu Pánovi, ktorý prichádza. Odvahu premáhať svoje vlastné slabosti, zvíťaziť nad sebou a svojou pohodlnosťou.

Roráty, votívne sväté omše ku cti Panny Márie, začínajú vždy pred svitaním, aby nám pripomenuli, že aj pred narodením Ježiša Krista ľudstvo „kráčalo vo tmách“ (Iz 9,1). Tma v kostole pripomína svet, ktorý je v tme, a naopak, ožiarený oltár symbolizuje Krista, ktorý prichádza ako pravé Svetlo sveta. Tak ho predpovedali proro-

ci, a tak to o sebe aj sám povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ (Jn 8,12-13) Naši predkovia chodili do kostola s lampášmi, ktorými si svietili na cestu a ktoré ich doviedli do cieľa. Podobne ako maják je pre námorníkov nádejou, lebo im oznamuje, že už nie sú ďaleko od pevnej zeme a zároveň ich aj vedie svojím svetlom do bezpečného prístavu, tak je naším svetlom počas celého Adventu Kristus. Po skončení rorátnej svätej omše zvyčajne nasleduje ešte malé agapé, ktoré nám dáva príležitosť začať deň v spoločenstve ako rodina.

Zdroj internet:
<https://www.upc.uniba.sk>

Stanislav Salanci

Mužom, otcom ...

Slávenie vianočného tajomstva nás vovádza do veľkolepého diela dejín spásy, keď sa Boží Syn stáva človekom a až do krajnosti zdieľa tie najobyčajnejšie okolnosti ľudského života človeka. Počatie, konfrontácia so zákonom, plnenie si povinností pri sčítaní ľudu, tvrdosť a chlad ľudského odmietnutia, „nedôstojné“ podmienky a miesto narodenia milovaného Syna i udalosti, ktoré nasledujú neskôr, dávajú tušiť, že život Panny Márie a sv. Jozefa je v ľudských očiach iba holým bláznovstvom. Našťastie, iba v tých ľudských.

Vyvolenie Bohom milovanej od večnosti – Márie a jej fiat Bohu pre

celé ľudské pokolenie, dáva neobmedzený priestor pre konanie Božej prozreteľnosti, pre ktorú ju budú blahoslaviť všetky pokolenia. A bude tomu tak preto, že Pán zhliadol na poníženosť svojej služobnice a jeho milosť urobila veľké veci tej, ktorú celé pokolenia budú vzývať ako Bohorodičku. Mária, pokorná nevesta Ducha Svätého, uprednostňuje Boží plán pred osobnými plánmi. Iba svetlo viery a srdce prahnúce po láske k Nekonečnému jej dávajú istotu vernosti v Božie prisľúbenia. A nie je v tom sama.

Keď Boh hmatateľne vstúpi do jej života, je už zasnúbená so sv. Jozefom, ktorý pochádza z Dávi-

dovho rodu. Podľa židovských zvykov vtedajšej doby bolo zasnúbenie iba prvým krokom, kedy sa pri obrade vykonal manželský súhlas. Mocou tohto súhlasu boli navzájom spojení v Božích očiach, ale i pred zákonom. To znamenalo vlastníctvo všetkých práv a výhod spojených s manželstvom. Ak by v tom čase muž zomrel, žena by sa považovala za vdovu s nárokom na dedičstvo. V prípade nevery by bola žena potrestaná ako cudzoložnica. Druhým krokom bolo vystrojenie svadby v závislosti od finančných a materiálnych možností. Muž prišiel v slávnostnom sprievode do domu zasnúbenej a odprevadil

si ju do svojho domu. Až vtedy začal spoločný manželský život.

I sv. Jozef má svoje túžby, predstavy, plány pre manželský a rodinný život postavený na bohatých židovských tradíciách a zvykoch. Tie sa v istom okamihu rúcajú ako domček z karát. Hoci túžby padajú, sv. Jozef ostáva pevný, zakorenený vo viere svojich otcov. Je mužom spravodlivým, ktorý nechce vystaviť Máriu verejnej potupe a následnému ukameňovaniu. Jeho čisté a obetavé srdce planúce vo vzťahu s Bohom nehľadá dôvody, ale spôsoby, aby tú, ktorú dostal od Boha ako vzácny dar, ochránil pred nástrahami ľudských zákonov i zloby ľudského srdca. Je vnímavý a poslušný na Boží hlas, potreby Márie a jej Syna. Môže urobiť mnoho lacných, kompromisných a pre neho prospešných riešení, ale on vždy a vo všetkom hľadá Božiu vôľu a zodpovedne plní svoje úlohy adoptívneho otca - pestúna. Povedané moderným slovníkom, stáva sa „duchovným lídrom svojej rodiny“, zodpovedným vodcom naplňajúcim duchovné, hmotné i materiálne potreby svojich milovaných v neustálom spojení s tým, ktorý sa v židovskej tradícii predstavuje Mojžišovi ako „*Som, ktorý Som*“. Evanjeliá vianočného obdobia predstavujú sv. Jozefa ako muža viery, vnímavého na nebeské posolstvá, tichého a mlčiaceho, ale aktívneho v plnení Božej vôle v každom okamihu nepochopiteľných okolností svojho života. Zaiste bolo v ňom viac otázok, ako odpovedí, ale vždy zostáva verný svojmu povolaniu. Pochybovať o jeho ľudských kvalitách by bolo úplne zbytočné. Tu však treba skonštatovať i to, že formovanie jeho myšlienok, slov, postojov a skutkov sa zakladalo

na vnútornom vzťahu k Bohu. Preto sa nám v uvažovaní ponúka aj niekoľko otázok: Ako by vyzeral vianočný príbeh bez Jozefa, jeho duchovných, morálnych a ľudských kvalít? Čo by sa stalo s Pannou Máriou, Jezuliatkom, pastiermi, mudrcmi i celým svetom topiacim sa v zlobe hriechu? Uvedomujeme si dôležitosť a význam inkarnácie Božieho Syna a životné príbehy tých, ktorí svoje vlastné životné príbehy pre spásu nás všetkých odovzdali Božej prozreteľnosti?

Sv. Jozef sa tak stáva skutočným vzorom v každodennom hľadaní a plnení Božej vôle, obetavosti a jednoduchosti pre mužov i otcov dnešnej doby. Identita muža dostáva v súčasnosti mnoho deštruktívnych a neraz i fatálnych ráň, ktorých ovocie je poznateľné na osobných životoch mužov, otcov, ale nezriedka i manželiek, detí a celých rodín. Duch tohto sveta sa snaží prevrátiť v srdciach mužov hodnotový systém, a tak klamlivo dať na prvé

miesto materiálne zabezpečenie, financie, luxus, kariéru, kamarátov. Tým sa prostriedky stávajú cieľom a citeľne to deformuje kvalitatívne stránky osobnosti muža, deformuje a dehonestuje vzťahy, ničí manželské a rodinné spoločenstvá. Nestačí, ak sa muž – otec v rodine len vyskytuje, on musí byť jasne čitateľný vo svojich slovách, postojoch a skutkoch. A to i v duchovnej oblasti, kde sa všetko začína.

Sv. Ján Pavol II. medzi svojej najsilnejšie životné zážitky uvádza aj to, keď sa počas noci zobudil a videl svojho tvrdou prácou znaveného otca kľačať na kolenách a modliť sa zo zopätými rukami. Otec sa pre neho stal prvým svedkom viery a zároveň i svedectvom toho, aká je modlitba a duchovný život dôležitý. Často sa do popredia nášho úsilia dostáva materiálne zabezpečenie na úkor budovania vzťahu s Bohom. Absencia modlitby v rodine (súkromnej i spoločnej), ľahkovážne zanedbávanie účasti

na sv. omšiach počas týždňa a neraz i v nedele, pohrdanie potrebou sviatostného života, má vždy svoje negatívne ovocie. Muž – otec má svoju rodinu viesť a sprevádzať v jej duchovnom raste, a nie ako sme toho neraz svedkami, i v našom katolíckom prostredí, deformovať a ponúkať dôvody, prečo nežiť v neustálom spojení s Bohom.

Hlavnou postavou príbehu Vianoc je Ježiš. On sa s láskou vložil do tvrdých tesárových rúk často spojených v modlitbe,

aby ho priniesli svetu. Každý muž – otec – má svoje výnimočné a nenahraditeľné poslanie vo svojom manželskom a rodinnom prostredí – domácej cirkvi. Všade je nahraditeľný, ale v rodine jeho miesto a úlohy nenahradí nikto iný. Muž – otec má byť prvým svedkom viery, lídrom, vodcom. Každý jeho postoj, slovo a skutok buduje, ale môže i ničiť (100 násobne viac to platí v duchovnej oblasti).

Aké budú naše manželské a rodinné spoločenstvá, vzťahy, deti, aké

dedičstvo odovzdáme ďalším generáciám, to vo veľkej miere závisí od mužov, otcov a ich svedectva viery. Každý z nás má na nej svoj podiel. Božie dary a milosti sú neodvolateľné a my sme správcovia, ktorí raz predložia svojmu Pánovi účet za hospodárenie so svojou nesmrteľnou dušou i dušami tých, ktorí mu boli zverení.

Sv. Jozef – oroduj za mužov a otcov našej farnosti a vyprosuj im dar živej a žitej viery!

Marcel Kočíš

Miesto Ježišovho narodenia

A ty, Betlehem v judejskej krajine, nijako nie si najmenší medzi poprednými mestami Judey, lebo z teba vyjde vojvoda, ktorý bude spravovať môj ľud Izrael.“ (Mt 2,6)

Biblia nazýva Betlehem Dávidovým mestom, lebo z neho pochádzal rod izraelského kráľa Dávida. Avšak do ľudskej histórie sa mesto zapísalo predovšetkým ako miesto narodenia Ježiša Krista. Betlehem je vzdialený asi 7 km na juh od Jeruzalema.

Najvýznamnejšou stavbou v Betleheme je Bazilika Narodenia, ktorá sa nachádza približne v strede mesta na Námestí jasličiek.

Prvé tri storočia po Kristovi kresťania nemohli verejne praktizovať svoju vieru. Týkalo sa to aj návštevy a úcty svätých miest. Zmena nastala až v roku 313, keď cisár Konštantín udelil kresťanstvu slobodu kultu. Na naliehanie svojej matky Heleny nechal cisár Konštantín postaviť nad jaskyňou narodenia Ježiša Krista baziliku. Stavaná bola v rokoch 326-339. Podľa svedectva biskupa Euzébia, vtedy priamo nad jaskyňou narodenia postavili osemhrannú centrálnu stavbu s priemerom 18 m. Priestor vlas-

tnej baziliky rozdeľovalo 40 stĺpov na 5 lodí.

Betlehem sa stal príbytkom aj pre sv. Hieronyma, ktorý neďaleko jaskyne Kristovho narodenia býval. Na tomto mieste vznikli vzácne preklady Svätého písma z hebrejčiny do latinčiny, známe pod menom Vulgáta. Pod bazilikou sa nachádza jaskyňa, v ktorej podľa tradície sv. Hieronym žil a ďalšia, v ktorej bol pochovaný. Jeho ostatky boli prenesené najskôr do Konštantínopolu a potom do Baziliky Santa Maria

Maggiore v Ríme.

Za panovania cisára Justiniána bola v roku 530 bazilika prestavaná kvôli poškodeniam, ktoré utrpela počas vzbury Samariťanov. Cisár Justinián ju dal prestavať a zväčšiť do dnešnej podoby a vyzdobiť mozaikami. V roku 614 bazilika unikla zničeniu počas nájazdu Peržanov. Legenda hovorí, že Peržania ušetrili baziliku preto, že našli na jej stenách maľby mudrcov od východu, ktorí boli vyobrazení v typických perzských odevoch.

Príchod arabských dobyvateľov v roku 637 síce výrazným spôsobom znížil počet kresťanov, ale betlehemska Bazilika Narodenia bola opäť ušetraná. Kalif Omar, ktorý v roku 638 dobyl aj Jeruzalem, bol tolerantný voči kresťanom a umožnil im modliť sa v bazilike. Aj jeho nástupcovia zachovali kresťanom vstup do betlehemskej baziliky. Až v roku 1009 nastúpil na trón kalif el-Hakim, ktorý tvrdo prenasledoval kresťanov. Kresťania boli prenasledovaní, kresťanské chrámy boli ničené a pútnikom bolo bránené navštevovať posvätné miesta. V roku 1099 sa Betlehem a bazilika zmocnili križiacke vojská. V rokoch 1165-69 bola prevedená rekonštrukcia baziliky. Boli vymenené poškodené časti podlahy, opravená strecha a opravená Jaskyňa narodenia pod bazilikou. Postavili silné múry, vežu a bazilika dostala vzhľad pevnosti. V roku 1187 však končí obdobie existencie križiackeho kráľovstva. Začiatkom 13. storočia prichádzajú do Palestíny prví rehoľníci – františkáni. V roku 1347 získali františkáni od sultána do užívania Jaskyňu narodenia a baziliku. V roku 1500 vstupnú bránu znížili a zúžili, aby drancujúcim jazdcom zabránili vojsť koňmi priamo do kostola. V roku 1517 Palestína padá pod vládu Otomanskej ríše. Obdobie nasledujúcich desaťročí a storočí je poznačené nešťastným zápasom o vlastníctvo svätého miesta medzi františkánmi a Gréckou ortodoxnou cirkvou. V roku 1717 v Jaskyni narodenia katolíci umiestnili striebornú hviezdu, označujúcu miesto narodenia Ježiša, čo vyvolalo nevôľu ortodoxnej cirkvi. V roku 1747 sa táto hviezda stratila. Spory kresťanov mal v roku 1852 ukončiť turecký

dekrét tzv. Status quo. V tom istom roku bola do Jaskyne narodenia daná nová hviezda. V roku 1917 Betlehem a celá Palestína prešla pod britskú správu. V rokoch 1948-67 Betlehem patril Jordánskemu kráľovstvu. Dnes je Betlehem v správe Palestínskej autonómie.

Súčasná päťloďová bazilika má tvar kríža. Pozdĺžna loď meria 54 m a je široká 26 m. Priečna loď je dlhá vyše 40 m. V dnešnom západnom portáli je nízky vchod, ktorý núti každého návštevníka vyššieho ako 135 cm, aby sa pri vstupe do chrámu zohol, podľa čoho sa vstupná brána nazýva „*bránou pokory*“. Bočné steny baziliky a presbytéria pôvodne zdobili bohaté mozaiky. Zobrazené na nich boli cirkevné koncily, rodokmeň Ježiša Krista, starozákonní proroci a výjavy zo života Ježiša Krista. Bazilika je na východe ukončená 3 poloblúkovými apsidami. V centrálnej apside je hlavný oltár, v severnej oltár Panny Márie a oltár Klaňania troch kráľov a v južnej oltár Obriezky Ježiša Krista. V podzemnej časti baziliky je celý systém jaskýň. Najväčšia a najvýznamnejšia je Jaskyňa narodenia Ježiša Krista, ktorá je dlhá 12 metrov a široká i vysoká 3 metre. Jaskyňa je rozdelená na 2 časti s 3 oltármi. Vo východnom priestore je jaskynný výkle-

nok s oltárom Narodenia. Pod oltárom je v dlažbe veľká strieborná 14-ramenná hviezda, ktorá označuje miesto narodenia Ježiša Krista. 14 ramien hviezdy má pripomenúť 14 zastavení krížovej cesty alebo 3x14 pokolení od Abraháma po Ježiša. Na hviezde je nápis: Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est – Tu sa z Panny Márie narodil Ježiš Kristus. V južnej časti sa nachádza oltár Jasličiek, ktorý pripomína miesto uloženia Jezuliatka. Tretí oltár Klaňania mudrcov má pripomínať miesto, kde sa mudrci poklonili Jezuliatku a položili mu dary. Pod bazilikou je aj Jaskyňa sv. Jozefa, Jaskyňa sv. Neviniatok s oltárom zasväteným sv. Neviniatkam a Jaskyňa sv. Hieronyma.

V súčasnosti bazilika patrí trom cirkevným komunitám: Gréckej ortodoxnej cirkvi, Arménskej ortodoxnej cirkvi a Katolíckej cirkvi. Katolíci spolu s maronitmi sýrskej cirkvi a melchitmi slávia Vianoce 24. decembra v susednom Chráme sv. Kataríny postavenom františkánmi. Grécka a sýrska ortodoxná pospolitosť spolu s koptmi slávia Vianoce 6. januára v Bazilike Narodenia. Arménski kresťania slávia Vianoce 18. januára v Bazilike Narodenia.

Miroslav Baloga

podľa knihy: *Spoznávajme Svätú zem pohľadom archeológov a biblistov*

Rozhovor s PaedDr. Michalom Pitoniakom, kňazom a duchovným sprievodcom pútnikov vo Svätej zemi.

1. Je rozdiel v slávení vianočných sviatkov u nás a v Jeruzaleme?

Áno, rozdiel je a veľký. V Jeruzaleme sa Vianoce takmer ani neslávia, s výnimkou kresťanských kostolov. Jeruzalem je duchovným centrom židovského národa; je považovaný za druhé najdôležitejšie miesto Islamu. Nachádza sa tam však aj množstvo kresťanských lokalít. Keďže v Starom meste Jeruzalema takmer na jednom kilometri štvorcovom majú svoje najvýznamnejšie chrámy všetky tri monoteistické náboženstvá, je logické, že Vianoce podľa kresťanského náboženstva nie je možné sláviť v našom ponímaní, keďže predstavitelia týchto náboženstiev sú voči sebe tolerantní aj za podmienky vzájomného rešpektu. Podobne je na tom aj najväčšie mesto Izraela Tel Aviv. Veľkým prekvapením pre pútnikov, ktorí sa rozhodnú stráviť Vianoce vo Svätej zemi, je práve atmosféra v Tel Avive po vystúpení z lietadla. Na letisku ich privíta blikajúci vianočný stromček s kresťanskými hymnickými piesňami a veľké nápisy „Návštevníkom Izraela prajeme šťastné Vianoce“.

2. Kde potom pútnici nachádzajú skutočný pokoj Vianoc?

Nachádzajú ho v palestínskom meste v Betleheme, v Bazilike Narodenia Pána - na skutočnom mieste Narodenia Ježiša Krista a tiež na tzv. Poli pastierov.

Centrom a súčasťou Baziliky Narodenia Pána je miesto Narodenia Pána označené striebornou hviezdou. Pútnikom je umožnené toto miesto si uctiť pokľaknutím

a bozkom. Poznamenať chcem, že je to nielen neopísateľný zážitok pre každého kresťana, ale hlavne obrovský dar od Boha, ktorý dá človeku milosť dotknúť sa rukami a perami práve tohto posvätného miesta.

Druhým a najviac Vianocami charakteristickým miestom je „Pole pastierov“. Je to miesto, kde sa nachádzajú jaskyne, kam Boh poslal anjelov, aby oznámili pastierom, že sa narodil Mesiáš. Nad jaskyňami je postavená Bazilika so zvučným menom Gloria in excelsis Deo.

3. Ako prežívajú pútnici vianočné dni na týchto posvätných miestach?

Na Poli pastierov je niekoľko oltárov, kde od obeda vigílie Narodenia Pána až do jednej hodiny v noci sa slúži po 12 svätých omši. S pútnikmi nábožne slávime o 22,30 hod. polnočnú svätú omšu v slovenskom jazyku na Poli pastierov, odkiaľ sa presunieme do Baziliky Narodenia Pána na slávnostnú polnočnú svätú omšu,

ktorú prítomní kňazi koncelebrujeme s jeruzalemským arcibiskupom. Zvláštnosťou a zároveň obrovským gestom Daru pokoja od Narodeného Krista je účasť palestínskeho prezidenta a jeho ministrov, z ktorých viacerí sú moslimovia, na tejto kresťanskej bohoslužbe. Na sviatok Narodenia Pána slávime tiež svätú omšu priamo v Bazilike Narodenia Pána v Betleheme o 12,00 hod. v slovenskom jazyku. Atmosféra je neopísateľná, treba ju zažiť.

4. Aký je záujem o prežitie Vianoc práve vo Svätej zemi?

Z roka na rok väčší. Ja trávim Vianoce vo Svätej zemi už niekoľko rokov a môžem potvrdiť, že moderná doba mení aj myslenie našich kresťanských pútnikov. Čoraz viac jednotlivcov, ale aj manželov a rodín prichádza v rámci púte sláviť Vianoce práve do Svätej zeme. Program vianočných pútí v sebe pochopiteľne zahŕňa návštevu všetkých biblických miest, ako to je bežne počas roka.

5. Ako dlho pôsobíte vo Svätej zemi?

Vo Svätej zemi pôsobím 12 rokov. Je to služba kňaza ako duchovného sprievodcu z poverenia Konferencie biskupov Slovenska na základe dohôd medzi Izraelom a Vatikánom.

6. Čím by ste povzbudili svojich rodákov a možno potencionalných pútnikov do Svätej zeme?

S pomocou Narodeného Krista učte sa prežívať Vianoce vo svojom srdci, vo svojich domovoch, rodinách, i na pracovisku. Nech sa

z vášho okolia stane Pole pastierov, kde denne svojím životom zvestujete Narodenie Pána ako to

urobili anjeli pastierom. Proste za dar od Boha nabráť odvahu a silu prísť sa perami dotknúť

skutočného miesta Narodenia Pána do biblického Betlehema.

„Byť požehnaný – stáť v prítomnosti Boha.“

Vo vianočnej bohoslužbe slova v prvý deň roka zaznieva v celej Cirkvi, rozšírenej po svete, kňazské požehnanie: „Nech Ťa žehná Pán a nech Ťa chráni! Nech Ti Pán ukáže jasnú tvár a nech Ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k Tebe a daruje Ti pokoj!“ (Num 6, 24-26). Toto požehnanie zveril Boh prostredníctvom Mojžiša Áronovi a jeho synom, teda kňazom izraelského národa. Je to trojité žehnanie, plné svetla, ktoré vychádza z opakovania Božieho mena, Pána a obrazu jeho tváre, teda z modlitby. V skutočnosti, aby bol niekto požehnaný, musí stáť v prítomnosti Boha, musí prijať na seba jeho meno, ostať v lúči svetla, ktoré vychádza z jeho tváre, v priestore ožiarenom jeho pohľadom, ktorý šíri milosť a pokoj.

Človek, konajúci dobro, vyhľadáva Boha a svetlo jeho tváre. Ak by sa dostal do tieňa, je nešťastný a opäť robí všetko preto, aby Božiu priazeň získal. Človek, páchajúci zlo, ukrýva sa pred Bohom, aby zmizol z jeho pohľadu, lebo stretnutie s bezchybným a dokonalým Bohom mu je veľmi nepríjemné. Už na počiatku dejín spásy sa Adam uteká schovať pred Božou tvárou. Na otázku Boha: „Adam, kde si?“, odpovedá: „Schoval som sa“. Kain po vražde svojho brata Ábela blúdi v temnosti, aby ho Boh nenašiel, lebo dobre vie, že krv jeho brata volá až do nebies. Vianočné evanjelium nám ale kladie pred náš pohľad tých, ktorí hľadali Svetlo, chceli byť v priestore ožiarenom Božím

pohľadom. Betlehemskí pastieri zakúsili, čo to znamená byť v prítomnosti Boha a jeho požehnania, nie v prepychovom paláci, ako by sa to očakávalo od mocného vládcu, ale v biednej maštálke v prítomnosti „dieťaťa, uloženého v jaslach“. Od toho dieťaťa vychádza nové svetlo, ktoré prežiarí aj temnotu noci a od neho pochádza požehnanie z jeho mena, mena Ježiš – toho, ktorý prinesie spásu. Prvou, ktorú naplnilo toto požehnanie, je Panna Mária. Boh si ju vyvolil už na počiatku jej existencie, aby bola Matkou jeho Syna, Bohorodičkou, plnou milostí, požehnanou medzi ženami, ako ju pozdravuje pri stretnutí aj jej teta Alžbeta.

O niekoľko dní si budeme priať, aby nový rok bol šťastný, teda aby sme my boli spokojní s tým, ako ho budeme prežívať. Pokoj v duši človeka je zárukou jeho šťastia, teda konkrétne aj šťastného nového roka. Pokoj je ale dar Boží, ktorý môže obsiahnuť iba ten, kto stojí v prítomnosti Boha, priestore ožiarenom jeho pohľadom. Malo by nám veľmi záležať na tom, aby Božie požehnanie v budúcom roku na nás spočívalo. Ono ale nesiahá tam, kde sa človek ukryje pred Bohom, lebo pácha zlo. Pred Bohom sa nedá uniknúť, on našiel aj Adama, aj Kaina, pred ním ani dnes nieta skrýše. Ale dá sa uniknúť jeho požehnaniu, ak sa človek dá na cestu zla. Bez Božieho požehnania sú daromné naše namáhania a bez Božieho požehnania niet ani pokoja, ani šťastia. Aj nás bude Boh

požehnávať v budúcom roku a ten bude pre nás šťastný, ak nebudeme unikať pred jeho tvárou a kráčať po ceste zla.

Stáť v priestore ožiarenom Božím pohľadom znamená žiť podľa svedomia a toto svedomie sa musí formovať Bohom. Nemôže nás nemrziť, ak sme kohosi neprávom urazili. Nemôže nám svedomie nevyčítať, ak sme komusi spôsobili ujmu na majetku. Nemôže svedomie ostať ticho, ak sme Boha odsunuli zo svojho života. Formácia svedomia musí začať v rodine výchovou detí v takomto duchu. Aj dieťa sa vie pomstiť, robiť napriek a konať zlo. Táto formácia musí pokračovať v škole a nemôže ustať ani u dospelého človeka, lebo utíšiť hlas svedomia znamená neraz zlikvidovať vieru v Boha, stratiť zodpovednosť pred Bohom a nakoniec sa pred ním schovať. Všetkým vám, farníkom a mojim rodákom, vyprosujem z Betlehema – z miesta môjho terajšieho kňazského pôsobenia, od novonarodeného Spasiteľa milosť, aby vás aj v budúcnosti žehnal a chránil, ukázal vám svoju jasnú tvár a daroval vám pokoj. Vtedy bude stáť pred nami šťastná budúcnosť. Ak budeme môcť po každodennom spytovaní svedomia skonštatovať, že sme stáli v prítomnosti Božieho pohľadu, budeme pokojne zaspávať a tešiť sa na ďalší deň, v ktorom bude možné urobiť ďalší krok do nebeského kráľovstva.

*PaedDr. Michal Pitoniak,
kňaz, sprievodca pútnikov v Izraeli*

Betlehenské svetlo – posol pokoja a radosti

Betlehenské svetlo je plamienok horiaci v betlehemskej jaskyni, kde sa narodil Ježiš Kristus. Plameň betlehemskeho svetla si chodia skauti každoročne odpáliť v predvianočnom období, odkiaľ ho roznášajú do miest a obcí po celej Európe a tiež do niekoľkých amerických krajín. Väčšinou býva najskôr letecky dopravený do Viedne, odkiaľ sa ďalej šíri po železnici. Plameň betlehemskeho svetla odpaľujú z Betlehema rakúske deti. Pre deti, ktorým sa táto pocta ujde, sa označujú ako Deti svetla pokoja.

Svietnik, v ktorom horí plamienok betlehemskeho svetla

Na počiatku bolo svetlo.... (legenda)

Na prelome 11. a 12. storočia turecké kmene Seldžukov okupovali časť Malej Ázie, v ktorej sa narodil a zomrel Ježiš Kristus a znemožnili kresťanom navštevovať tieto posvätné miesta. Preto rytieri na výzvu pápeža Urbana II. zorganizovali križiacke výpravy do Palestíny. Oslobodili Betlehem, kde sa Ježiš Kristus narodil a Jeruzalem, kde zomrel. Križiaci uskutočnili celkovo 8 výprav, no len jednej sa podarilo dostať až do Jeruzalema.

Jeden mladý križiak sa v tom čase zaprisahal, že ak sa vráti, prinesie do svojho rodného mesta Florencie plamienok ohňa z betlehemskej baziliky. Málokto mu však vtedy verili, lebo z križiackych výprav sa vrátil len málo kto. V Palestíne na nich okrem mnohých bitiek a vojnových nebezpečenstiev striehli aj cudzie choroby. Po troch rokoch, tesne pred Vianocami roku 1099, dorazili otrhaní mládenci do Florencie. Na ich čele stál jeden nesúci zapálenú sviecu s plameňom. Všetci prisahali, že plamienok je skutočne z Betlehema a onen mládenec ho niesol v čase i nečase po púšti i mori, len aby splnil svoj sľub. Sviecu umiestnili v kostole, odkiaľ si potom svetlo odpaľovali ostatní obyvatelia. V stredoveku to bol prvý a posledný plameň z Kristovho rodiska.

O 800 rokov neskôr

Novodobú históriu betlehemskeho svetla píšeme od roku 1986. Tradíciu roznášať plamienok založili naši susedia Rakúšania – tvorcovia vianočnej televíznej akcie v mestečku Linz na pomoc postihnutým deťom. Tí sa snažili nejakým zaujímavým prvkom

ozvláštniť program týchto akcií – a prišli na jedinečný nápad. Pred Vianocami poslali do Betlehema lietadlom telesne postihnuté dieťa, ktoré v Bazilike Narodenia Pána odpálilo z večného svetla plamienok a lietadlom ho prinieslo späť do Linzu. Tam sa ho ujali miestni skauti, ktorí ho začali roznášať do ostatných častí Rakúska. Po prvýkrát to bolo postihnuté dieťa odkázané na elektrický vozík. O rok neskôr to bol jeho kamarát, ktorý túto poctu získal ako vďaka za svoju dlhodobú obetavú pomoc svojmu postihnutému kamarátovi. Medzi deťmi, ktoré v ďalších rokoch odpaľovali plameň betlehemskeho svetla, bol aj malý utečenec z Kambodže, ktorý našiel v Rakúsku druhý domov.

Po roku 1989, keď padli totalitné režimy v Európe, sa tento zvyk rozšíril aj do ostatných krajín susediacich s Rakúskom, vrátane Slovenska, kde roznášajú skauti svetielko už od roku 1990.

Betlehenské svetlo - svetlo pokoja, symbol a tiché prianie, aby sa pokoj a mier šírili v ľudských srdciach presne tak, ako sa od človeka k človeku šíri jeho plameň. Má tu moc prekonávať hranice štátne i ľudské. Mali by sme si však uvedomiť, že plamienok je symbol, ale závisí len od nás, či tieto hranice dokážeme prekonať sami v sebe a medzi sebou. „**To svetlo svieti v tme a tma ho nepohltí.**“ / Ján 1,5 /

zdroj: internet

Jakubská cesta

Jakubská cesta a Svätajakubské putovanie na Slovensku existujú od roku 2010 krátko po tom, keď sa v jubilejnom jakubskom roku skupina 33 ľudí zúčastnila na Svätajakubskej púti zo Slovenska do Compostely. Tieto púte do Compostely sa začali organizovať v skupinkách už pred 30 rokmi po páde totalitného režimu v Československu (jeseň 1989/jar 1990). Oficiálna trasa (Svätajakubskej cesty na Slovensku v spolupráci a po dohode s okolitými krajinami) bola schválená a publikovaná v pracovnom materiáli 2011 – 2012 Jakobswege Central Europa Wien 2011 – 2012.

Trasu Svätajakubskej cesty na Slovensku sme rozdelili na štyri geografické časti:

Východsa delína dva úseky: Košice – Levoča a Levoča – Donovaly. Stred má iba jeden úsek: Donovaly – Hronský Beňadik. Západ má tri úseky: Hronský Beňadik – Trnava, Trnava – Bratislava, Rajka (HU) – Bratislava. Sever má dva úseky: Ošadnica – Trenčín a Trenčín – Trnava.

Trasa Košice – Levoča

Táto pútnická trasa čiastočne kopíruje lokálne pútnické trasy, ktoré boli stáročia využívané a vedie pútnika po historických, prírodných a nábožensky rozmanitých miestach regiónu východného Slovenska. Trasa je nastavená tak, aby ju pútnik prešiel počas štyroch či piatich denných etáp s možnosťou ubytovania a stravovania každý večer. Svätajakubská cesta vedie z Košíc

do Levoče prevažne po značených turistických alebo cykloturistických trasách. Nie je vhodná pre bicykle alebo kočíky s deťmi.

Nenavštíviť miestnu gotickú Katedrálu sv. Martina by bolo veľkou škodou.

Krompachy – Spišské Podhradie

Čaká nás pomerne ľahšia etapa oproti tým, ktoré sme už prešli. Dnes už budeme prechádzať aj cez viaceré dedinky na Spiši až skončíme pri ikone regiónu – Spišskom hrade. Z Krompách cesta pokračuje do Kolinoviec. Odtiaľ cez ihličnatý lesík vystúpime do dedinky Kaľava, kde sa pred nami otvorí nádherný výhľad na pahorky okolo Spišského hradu. Z Kaľavy kráčame popod masív Braniska do dediny Slatvina, kde sa oplatí zastaviť kvôli freskám v neskororománskom kostole sv. Juraja. Odtiaľ je to už len kúsok do Žehry, ktorá nás upúta Kostolom Ducha Svätého zaradeným do zoznamu UNESCO. Cez prírodnú krásu travertínovej kopy Dreveník za hodinu chôdze dôjdeme k ďalšej kráse UNESCO – Spišskému hradu. Z neho je to už len akoby na skok do stredovekých mestečiek Spišského Podhradia a Spišskej Kapitulky.

Spišské Podhradie - Levoča

Myslíte si, že okolie Spišského hradu nám už nemá čo ponúknuť? Dnešný deň vás presvedčí o opak. Zo Spišského Podhradia z Mariánskeho námestia prechádzame smerom hore na Spišskú Kapitolu, ktorá nás privedie akoby do stredoveku. Popri Katedrále sv. Martina sa dostávame za hradby tohto „cirkevného“ mestečka a prechádzame cez Spišský Jeruzalem až na Spišský salaš. Za ním sa nachádza kaplnka na Sivej brade, rovnako sa volá aj miestny prameň vody. Popod diaľničný most pokračujeme k obci Jablonov, potom cez obec Úloža a odtiaľ už len dole kopcom na najväčšie pútnické miesto na Slovensku – Mariánsku horu. Z nej je to do Levoče, nášho cieľa, už naozaj veľmi blízko.

Aktivity našich mladých

Misijná púť detí

Na tento deň sme všetci dlho čakali. Jedna z najväčších eRkárskych akcií, ktorá sa koná počas roka je práve Misijná púť detí, ktorá sa každoročne koná na štyroch miestach Slovenska: Rajecká Lesná, Obišovce, Marianka a Levoča. Práve 11.5. sme sa spolu s deťmi a animátormi vybrali na Levočskú horu k našej nebeskej Matke. Tento rok sa púť niesla v téme "Z malého zrnka strom", čo bola aj celoročná téma našich stretnutí.

Pre deti je to výlet, kde zažijú veľa zábavy, strávia čas s kamarátmi, cestujú autobusom, absolvujú rôzne stanovišťa a hrajú rôzne hry. Pre nás je tento čas strávený s našimi deťmi naplnený zodpovednosťou za nich. Všetci sme putovali k Matke, ktorej sme odovzdali všetko, čo si nosíme v srdciach.

Po príchode do Levoče sme peši putovali hore na Mariánsku horu. Cestou deti na asfalt písali kriedou to, čo im len napadlo. Tento rok najčastejšie slovo bolo "Adam".

Cestou hore boli pre nás pripravené stanovišťa, kde sme sa rozprávali ako byť malým zrnkom, z ktorého postupne vyrastie strom. Plnili sme rôzne aktivity - tajnička, preskakovanie dráhy a iné. Po príchode na horu nás privítali moderátori v záhradníckom kostýme. Pozvali nás do baziliky, kde sme sa spoločne pomodlili krátku modlitbu. Potom sme odniesli naše obetné dary. Tento rok to boli školské pomôcky pre ľudí a deti, ktoré to potrebujú. Jedlo je veľmi dôležité, preto sme sa najedli, aby sme sa posilnili pred stanovišťami, ktoré si pre nás pri-

pravili bohoslovci. Na nich sme sa učili podľa príkladu Panny Márie ako byť správnym človekom a na čom ešte môžeme pracovať.

Po stanovištiach, hrách, voľnom čase a moderovanom programe nasledovala modlitba ruženca. Našu púť sme zakončili svätou omšou, počas ktorej nám kňaz hovoril, že máme byť zrnkom, ktoré bude šíriť evanjelium do našich rodín a okolia.

Požehnanie kňaza a nebeskej Matky sme si niesli v srdciach domov pre našich blízkych.

Katarína Kalavská

Môj najkrajší deň

Aj tohto roku sa v našej farnosti konala slávnosť 1. svätého prijímania, na ktorej sa zúčastnilo 10 detí. Slávnosť sa uskutočnila v nedeľu 26. mája v kostole v Granči-Petrovciach

Sú dni v živote človeka, ktoré označujeme za veľmi významné. Jeden z najkrajších dní v mojom živote bol deň prvého svätého prijímania.

Veľkosť a význam tohto dňa spočíval v duchovnej príprave a prvej svätej spovedi, na ktorú som sa veľmi tešila. Najkrajšie na tom všetkom bol deň „D“, keď som prvýkrát prijala do svojho srdiečka Pána Ježiša.

Pane Ježišu, sľubujem, že sa budem snažiť robiť len samé dobré skutky, modliť sa, zúčastňovať sa na svätých omšiach a poslúchať svojich rodičov.

Miriámka Záhradníková

Deň rodiny

Na tento deň som sa veľmi tešila. Bol to výborný sobotňajší program. Plno zábavy a hier, ako sú napr.: erkárske hry, ľudské človeče s rodičmi, futbal, bedminton, volejbal a podobne.

Erko animátori si pre nás pripravili pekný program. Deti si mohli dať pomalovať tvár. Stoly boli plné misiek s gulášom, špekáčikmi, ovocím, zeleninou, koláčikmi. Nezabudli sme ani na pitný režim, keďže bolo leto. Atmosféra bola príjemná.

Určite by som privítala viaceré takéto akcie, akou bola táto. Na tento deň mám pekné spomienky.

Tímea Kubíková

Národný pochod za život 2019

„Za najmenších z nás“ v tomto duchu sa niesol už v poradí tretí Národný pochod za život v Bratislave 22.9.2019, ktorého sa zúčastnilo približne 50 000 ľudí. Pre mňa osobne je život obrovským darom a ďakujem Bohu a svojím rodičom, že tu môžem byť. Aj s touto myšlienkou a vďakou som kráčala ulicami Bratislavy, aby som svojím postojom vyjadrila, že život treba chrániť od počatia až po prirodzenú smrť. Pochodu som sa v minulosti zúčastnila aj ako dobrovoľníčka, čo bolo pre

mňa obrovskou skúsenosťou. Atmosféra v Bratislave bola úžasná a som vďačná, že som tam mohla byť.

Myslím, že je dôležité vyjadriť svoj názor v súvislosti s ochranou ľudského života a každý z nás by si mal položiť otázku: „Aký je môj postoj k životu?“ a „Čo môžem urobiť ja pre záchranu počatých detí?“ Niekedy netreba veľké veci, modlitba má obrovskú moc. Myslíme teda aj v modlitbách za najmenších z nás, ktorí si zaslúžia našu pozornosť a ďakujeme za to, že práve ja som sa mohla/mohol narodiť.

„Kráčam za život“

Katarína Kalavská

Na každom živote záleží

Pri spomienke na pamiatku zosnulých si pripomíname ešte jeden výnimočný sviatok, ktorý patrí tým najmenším z nás a to Sviečka za nenarodené deti.

Mladí spolu s deťmi z Granča-Petrovca pri tejto príležitosti zorganizovali krížovú cestu za Nenarodené deti. Akcia sa konala večer tejto pamiatky v Kostole sv. Martina o 17:00 hod. Slová, ktoré sa čítali počas zastavení, chytili za

srdce každého prítomného.

Deti, ale aj mladí, sa snažili precítiť slová, ktoré sa kostolom ozývali a spolu sa modlili za tých, ktorým nie je dopriate sa narodiť. Veď predsa bojovať za tých, ktorí nemajú príležitosť vyjadriť svoj názor sa oplatí a stojí za to. Pretože každý počatý život prináša do rodín radosť.

Agnesa Kalavská

Detský kútik

Štyri adventné sviečky

Horeli štyri sviečky na adventnom venci tak ticho, že bolo počuť, ako sviečky začali hovoriť.

Prvá sviečka vzdychla a povedala: „Volám sa Mier, moje svetlo síce svieti, ale ľudia žiadny mier nedodržia.“ Jej svetlo bolo čím ďalej tým menšie, až celkom zhaslo...

Svetlo druhej sviečky zakmitalo a sviečka povedala: „Volám sa Viera, som ale zbytočná. Ľudstvo nechce nič o Bohu vedieť, nemá preto cenu, aby som svietila.“ Prievan zavial miestnosťou a druhá sviečka zhasla...

Ticho a smutne sa k slovu prihlásila tretia sviečka: „Volám sa Láska, už nemám silu, aby som horela, ľudia ma odstavili stranou. Vidia len sami seba a žiadnych iných, ktorých by mali radi.“

A s posledným záchvatom zhaslo i toto svetlo...

Vtom vošlo do miestnosti dieťa, pozrelo sa na sviečky a povedalo: „Vy musíte predsa svietiť!“ A skoro začalo plakať...

Vtom sa prihlásila k slovu i štvrtá sviečka a povedala: „Neboj sa! Pokiaľ ja svietim, môžem i ostatné sviečky znovu zapáliť. Volám sa Nádej.“ Dieťa zapálilo od tejto sviečky pomocou zápalky znovu ostatné sviečky.

Plameň Nádeje by nikdy nemal v tvojom živote vyhasnúť. A každý z nás by mal plamene Mieru, Viery, Lásky a Nádeje neustále udržiavať zapálené.

Súťaž

Pán Ježiš sa často prihovárал svojim učeníkom cez podobenstvá. Vo Svätom písme sa ich nachádza niekoľko. V predchádzajúcom čísle ste si prečítali Podobenstvo o dobrom pastierovi. Poznáte to dnešné? A ak by sa vám náhodou nedarilo, pomôcku nájdete vo Svätom písme na týchto súradniciach: Mt 22,1-14.

Podobenstvo o

¹A Ježiš im znova hovoril v podobenstvách: ²„Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý vystrojil svojmu synovi. ³Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných Ale oni nechceli ísť. ⁴Znova poslal iných sluhov s odkazom: ‚Povedzte pozvaným: som už prichystal, voly a kŕmny dobytok sú pozabíjané a všetko je pripravené, podte‘ ⁵Ale oni na to nedbali a odišli: jeden na svoje, iný za svojím obchodom. ⁶Ostatní jeho sluhov pochytili, potupili a zabili.

⁷Kráľ sa rozhneval, poslal svoje vojská, vrahov zahubil a ich podpálil. ⁸Potom povedal svojim sluhom: ‚..... je pripravená, ale poznaní jej neboli hodni. ⁹Choďte preto na rázcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte‘ ¹⁰Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých, a sa naplnila hosťami.

¹¹Keď vošiel pozrieť si hostí, zbadal tam človeka, ktorý nebol oblečený do
..... ¹²Povedal mu: ‚Priateľu, ako si sem mohol vojsť bez?‘ On onemel.

¹³Tu povedal sluhom: ‚Zviažte mu nohy i ruky a vyhoďte ho von, tam bude plač a škripanie zubami.‘ ¹⁴Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolaných.“

Pre šikovné ruky

Zimní škriatkovia

Ak si chcete touto postavičkou vyzdobiť priestor pred domom alebo vianočný stromček, je to celkom jednoduché. Stačí na to starý pletený sveter alebo aj ponožka. Bruško však môže byť aj z vlny alebo šišky.

Na bradu môžete použiť kúsok kožušinky alebo vhodnú priadzu. Výrazným detailom je noštek. Ten sa dá vyformovať vatou, ktorú nastrkáte do silonky alebo jednoducho prišijete korálik.

Milé deti, zapojte sa do našej súťaže!
Traja výhercovia, ktorí nám do 10. januára 2020
zašlú svoje odpovede, budú odmenení.

Svoje odpovede posielajte na adresu casopis.tesitel@gmail.com. Nezabudnite napísať meno a vek.

28.7.2019, Erko tábor na tému *Sila sprevádzaná láskou*. Oravské centrum mládeže v Ústí nad priehradou

12.10.2019, Požehnaný deň na hore Butkov

Milostiplné a požehnané vianočné sviatky praje redakcia časopisu Tešiteľ.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Žehra pre farnosť Žehra a filiálky Granč-Petrovce, Beharovce a Hodkovce. Založené v roku 2011. Šéfredaktor: Stanislav Salanci. Redaktori: Mgr. Jarmila Kubíková, Ing. Darina Kalavská, Mgr. Ružena Škotková, Mgr. Ľudmila Polomská. Cenzor: Mgr. Ľuboš Šípoš. Sadzba a grafická úprava: Ing. Michal Orlovský. Technické spracovanie: Polypress Levoča, spol. s r.o., Mäsiarska 28, 054 01 Levoča. Jazyková úprava: Ing. Darina Kalavská. Imprimatur: Mons. ThDr. Štefan Sečka, PhD., spišský diecézny biskup, 28.10. 2011, Prot. č. 2305/11/Mj. Adresa redakcie: Rímskokatolícky farský úrad, Žehra 87, 053 61 Spišské Vlachy. E-mail: casopis.tesitel@gmail.com. Nepredajné. Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.